

TUINPARK BUITENZORG
NIEUWJAARSTOESPRAAK 2024
DOOR GERRIT MOL (*interim-voorzitter*)

Hoe de wind ook waait (*Gelukkig nieuwjaar*)

Denk nu niet dat ik dit allemaal gewoon verzin,
maar na het aftellen (van tien naar het nul) volgt een nieuw begin.
Na het bekijken van cabaret of muzikale shows,
na de (laatst gezongen) zin ‘*Anyway the wind blows*’.
Want natuurlijk staat Queen bij Radio 2 (in de Top 2000) op 1.
Of je omringt bent door vrienden, familie, of je bent alleen:
we ontkurken de champagne, en omhelzen elkaar,
en we wensen iedereen oprecht ‘Gelukkig nieuwjaar’.
Familie, vrienden, burens, winkeliers, een onbekende,
de hond, de kat, ja echt de hele beestenbende.
En die goede wil hou je goedgemutst dagenlang vol,
al klinkt het na enige tijd een beetje uitgekauwd en hol.

Maar zo’n moment, zo’n begin, dat kun je zelf ook kiezen.
Begin opnieuw, ga niet zitten kniezen ... wat heb je te verliezen?
En zit het tegen, gaat het niet naar wens, is het leven maar zo zo,
zing dan ‘[Scaramouche, Scaramouche, will you do the Fandango?](#)’

De ‘*Vagebond Rapsodie*’ van Queen zingen is helemaal niet raar,
is niet beperkt tot (het einde van) de Top 2000 aan het einde van ‘t jaar.
Bij tegenslag, tegenwerking, ongemakken en groot verdriet,
geef er niet aan toe, maar zing dan gewoon dat lied.
(Dus.) Misschien ben je binnenkort boos, of is je geluk een beetje broos:
zing uit volle borst en zolang je kan een poos ‘*Anyway the wind blows*’.

Denk nou niet dat ik dit allemaal gewoon sta te verzinnen,
iedereen kan op elk moment (als je wil) opnieuw beginnen.
Men oogst uiteindelijk toch wat men heeft gezaaid.
Hoe de wind ook waait. Hoe de wind ook waait.
Heb lief. Dat is altijd een schot in de roos.
(En houd je Bro's close.) *Anyway the wind, anyway the wind blows.*

Lieve tuinders van Tuinpark Buitenzorg,

Ik mag u toespreken.

Ik mag u toespreken!

Ik had nooit gedacht dat ik nog eens *als voorzitter* een nieuwjaarstoespraak zou mogen uitspreken. Op de vraag van lieve tuinleden: ‘Word jij nou ooit nog voorzitter?’ heb ik heel lang geroepen. Nee. En ook: Ik ben Heintje Davids niet. Die laatste, zoals we allemaal hopelijk weten, bleef maar afscheid nemen. En *nóg* een keer afscheid.

Nu we het toch over Heintje Davids hebben, wil ik graag een verhaal over haar met u delen dat zich afspeelt bij een van haar afscheiden. Ze hadden verzonnen dat het leuk zou zijn als ze op een gegeven moment het toneel op zou zweven verkleed als cupido, de bringer van liefde.

Wat er misgegaan is vertelt het verhaal niet. Een te gehaaste verkleeding ..? Maar wat er gebeurde was dat er een riempje van het korset, het tuigje waar mevrouw Davids in was opgehesen, losschoot.

Ze tuimelde voorover en kwam ondersteboven boven het toneel te hangen. Haar beentjes spartelden in de lucht. In de zaal dacht men dat dit er bij hoorde (denk ik). Het gevolg van deze tuimeling was dat er een enorm gelach losbarstte. Daar werd mevrouw Davids niet blij van. Neen, ze werd woedend.

En dus nam ze pijlen uit haar koker en begon die op de zaal af te schieten. Waarna men snel het gordijn sloot en ze haar uit deze benarde situatie bevrijdde. Ze nam daarna nog wel dankbaar het eindapplaus in ontvangst.

Ik heb mij, dat kunt u zien, niet in een cupidopakje aan de balken laten ophijsen. Ik ben nog niet zo lang geleden verschenen in een lieveheersbeestjespak. Dat leek me voldoende. Afdoende.

Ik zal dan ook geen echte pijlen op u afvuren.

Maar in gedachten zend ik u, als ware ik een echte cupido, wél pijlen op u af. Die zijn bedoeld om liefde, vrede, verdraagzaamheid en begrip te zaaien.

De afgelopen periode was een heftige voor heel Buitenzorg.

En hoewel het veel beter lijkt te gaan, zal het inspanning en begrip van ons vragen om weer terug te keren tot dat wat Buitenzorg ooit was: een baken van verdraagzaamheid en vriendelijkheid waarbij we de ander zijn en/of haar eigenaardigheden gunden. Dat maakte en maakt ons alleen maar sterker.

Ik wens u toe dat u met anderen in gesprek durft te gaan over het ‘waarom’ er gebeurd is wat er gebeurd is. Daarbij uw eigen grenzen en die van anderen respecterend. Vooral die van de ander!

Ik wens u toe dat u het aandurft om over uw eigen schaduw heen te springen en het gesprek durft te beginnen. En dat de ander daar blij mee is.

En nee, dat betekent niet dat u alles goed moet vinden en moet slikken. En dat alles van uzelf goedgevonden zal worden. Daden hebben gevolgen.

Hoe het bestuur denkt dat we met elkaar om zouden moeten gaan, heeft u kunnen lezen in de gedragsregels die we met zijn allen twee Algemene Ledenvergaderingen geleden hebben aangenomen. Die gedragsregels kunt u lezen op onze website. En als u er ook maar een vraag over heeft of twijfelt, zoek het daar dan op. Op onze onvolprezen website.

Er is – ik zou niet weten wat – er is geen reden om aan te nemen dat binnen deze kaders terugkeren naar gewoon doen en elkaar respecteren en verdragen onmogelijk is.

Ik wens u een jaar vol wijsheid, tuinvreugde, groeizaam weer en gezondheid en geluk.

Gerrit Mol

Amsterdam, 6 januari 2024